

Na přestupek urážky stanoví § 1 zákona o ochraně cti trest vězení od tří dnů do tří měsíců nebo trest peněžitý od 50 Kč do 5.000 Kč. Zmíněné ustanovení tedy poskytuje soudci možnost, aby pachatelí přestupku urážky v méně závažných případech uložil jen trest peněžitý, i když tu snad není podmínek §§ 261 tr. z. Proto peněžitý trest, pokud není menší než částka 50 Kč, při uvedeném přestupku není mimořádně zmírněn ani přeměněn ve smyslu §§ 261, 266 tr. z., nýbrž je uložen zcela v mezích zákonné sazby trestní. V důsledku toho i trest E. P., jak mu byl uložen okresním soudem v Hradci Králové, totiž pokuta 100 Kč, je uložen bez mimořádného zmírnění či přeměny a je tedy v zákonné sazbě. Okolnost, že náhradní trest na svobodě byl mu uložen ve výměře, jež nedosahuje nižší hranice trestu na svobodě na přestupek urážky též (ovšem alternativně) stanoveného, nečiní trest ten mimořádně zmírněným. Zákon nikde, ani v § 1 zákona o ochraně cti, nepředepisuje, že tento náhradní trest nelze vyměřiti pod spodní hranici trestu na svobodě, na zmíněný přestupek přípustného. Platí tu proto o náhradním trestu na svobodě všeobecný předpis § 8 zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 Sb. z. a n., podle něhož je za každých 10 Kč až 100 Kč trestu peněžitého uložiti jeden den náhradního trestu na svobodě. Tomuto předpisu výrok o náhradním trestu E. P. odpovídá.

Byl-li tedy E. P-ovi okresním soudem v Hradci Králové uložen peněžitý trest v mezích zákonné sazby, nebylo proti výroku o trestu na újmu obžalovaného odvolání přípustné. §§ 283 a 464, odst. I., čís. 2 tr. ř. odvolání za takových okolností v přestupkovém řízení (stejně jako § 283 tr. ř. v řízení před sborovými soudy) zcela jasně a určitě vylučují. Odvolání to mělo býti ve smyslu § 469 tr. ř. odmítnuto, ježto soukromému žalobci v tom směru, v němž je uplatňoval, nepřislušelo a stěžovatel měl býti uznán povinným ve smyslu § 35 zák. o ochraně cti nahraditi náklady opravného řízení. Jednal-li přes to krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací o odvolání tom meritorně, vyhověl-li mu dokonce rozsudkem ze dne 13. září 1934 a na základě jeho E. P-ovi trest zvýšil, porušil ustanovení §§ 283, 464, odst. I., čís. 2 tr. ř. Poněvadž se tak stalo v neprospěch obžalovaného, bylo vyhověti zmateční stížnosti pro zachování zákona, podané generální prokuraturou, vysloviti nahoře zmíněné porušení zákona, zrušiti rozsudek krajského soudu v Hradci Králové a odvolání soukromého žalobce Dra K. V., podané proti rozsudku soudu první stolice, ve smyslu § 469 tr. ř. odmítnouti.

Čís. 5241.

Přečin podle § 24, čís. 6 zák. čl. XIV:1914 je dokonán už tím, že pachatel vyhrůžným neb dotěrným chováním třeba jen žádá peníze nebo jinou výhodu za to, že v tisku něco zamlčí (opraví neb jinak uveřejní). Nevyžaduje se, aby se vyhrůžka nebo dotěrné chování týkalo přímo osoby, od níž pachatel peníze nebo jinou výhodu vymáhá.

(Rozh. ze dne 5. března 1935, Zm IV 686/34.)

Obžalovaný redaktor J. C. dostavil se určitého dne několikrát k poškozenému S. D. a aby na něm vylákal peníze, vyhrožoval mu, že uve-

řejní v per. časopisu »H. T.« proti jeho společníku Dr. V. M. článek, v jehož důsledku bude nucen Dr. V. M. odstoupit s místa starosty. Když S. D. na vyhrůžky nereagoval, prohlásil obžalovaný J. C., že článek o Dr. V. M. nebude uveřejněn, objedná-li S. D. inseráty za 200 Kč. S. D. konečně, aby se zbavil dotěrného chování obžalovaného, vyplatil mu žádanou částku. Oba soudy nižších stolic uznaly za to obžalovaného J. C. vinným přečinem podle § 24, čís. 6 zák. čl. XIV:1914.

Nejvyšší soud zamítl zmateční stížnost obžalovaného a jeho obhájce z těchto

důvodů:

Stěžovatelé uplatňují důvody zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a), b) tr. ř. Důvodem podle čís. 1 a) cit. § tvrdí beztrestnost obžalovaného poukazem na to, že se vyhrůžka netýkala S. D.; leč neprávem. Obžalovaný nebyl odsouzen pro vydírání ve smyslu všeobecného ustanovení trestního zákona, ale pro přečin podle § 24, čís. 6 tiskového zákona; ten však nevyžaduje, aby se vyhrůžka týkala přímo osoby, od které pachatel peníze nebo jinou výhodu vymáhá; vždyť stačí jeho dotěrné chování a tím spíše ovšem vyhrůžka, jež se týkala společníka zmíněné osoby. Namítá se dále, že při podpisu objednávky inserátu jednal S. D. úplně dobrovolně, z vlastní pohnutky, tedy bez nátlaku a vlivu předešlé vyhrůžky obžalovaného J. C.; tím se zřejmě popírá, že se zaplacení 200 Kč stalo za to, že obžalovaný zamlčí v tisku článek proti společníku S. D-a, Dru V. M-ému. Ke skutkové podstatě přečinu podle § 24, čís. 6 tiskového zákona však stačí, že se za to, že pachatel v tisku něco zamlčí, peníze nebo jiná výhoda vyhrůžným nebo dotěrným chováním jen požadují. Již tím je tento přečin dokonán a nejde tedy o pokus, jak má zmateční stížnost snad na zřeteli, uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 b) tr. ř. Na vinu obžalovaného je právě i v tomto směru nalezeno a při tomto způsobu spáchání trestného činu není stížností vytýkáno, že tu nebylo spojitosti mezi požadováním peněz a slibovaným zmlčením v tisku o Dru M. Se zřetelem k tomu je zmíněná námitka zmateční stížnosti rovněž bezdůvodná. Bezdůvodná zmateční stížnost byia tudíž zamítnuta podle § 36 I. nov. k tr. ř.

Čís. 5242.

Pod předpis § 1 zák. o maření exekuce spadá i podání vylučovací žaloby, jíž se jako důvod vylučovacího nároku uplatňuje vymyšlené právní jednání, je-li taková žaloba podána z podnětu neb aspoň za souhlasu dlužníka, proti němuž je vedena exekuce a jedná-li dlužník při tom v úmyslu, aby zcela nebo z části zmařil uspokojení svého věřitele.

Dlužník je přímým pachatelem; vylučovací věřitel se dopustí spoluviny na maření exekuce, má-li vědomost o dlužníkovu úmyslu, zcela nebo z části zmařiti uspokojení svého věřitele, nebo sleduje-li podáním vylučovací žaloby přímo úmysl, aby bylo zmařeno uspokojení věřitele hlavního vinníka.

(Rozh. ze dne 9. března 1935, Zm I 154/35.)